

V škropilnici na dnu je lezel za pšenično zrno velik hrošček in se žurno potuhnil. Korajžel je postavil škropilnico na mizo, in oba sta tiho strmela vanjo. Čez nekaj časa se je hrošček ojunačil in začel lezti počasi navzgor proti robu, da bi ušel iz neprijetne ječe, kamor je slučajno padel. Lezel je in lezel in bil je že skoraj na robu, kjer bi lanko razprostrl krila in odfrčal. Preden pa se je to zgodilo, je zdrsnil in „dr—dr—dr—rr—rsk!“ — je hrošček, ležal na dnu škropilnice in zopet počasi pričel lezti navzgor. Tako se je ta igra ponavljala že nekaj ur. Korajžel je vzel škropilnico in stresel iz nje skozi okno nesrečnega jetnika, kjer mu je v rosni travi sredi gluhe, temne noči zasijala zopet zlata svoboda.

Ko sta Korajžel in Koražlovka legla in upihnila luč in se ni čulo nič drugega, nego šum potoka in enakomerno dihanje spečega otroka, ki ga ta nočna komedija ni zbudila, je pomislila Koražlovka:

„Morda pa je bil vendar nesrečni Urh v podobi drobnega hrošča, da se spokori za svoje grehe! . . .“

Slovanska.

*Slovanski rod, ti velik, silen,
bogat, čestit si, plemenit,
ki v miru ti in trdem boju
srca je vselej čut odkrit!*

*Slovanska zemlja, ljuba, lepa,
usa sreča v tebi je, radost,
saj sinov tvojih roka pridna
povsod ustvarja ti blagost.*

*Slovanski jezik, govor sladki,
glasiš se čislan širom v svet;
naj bo, kdor rod, zemljó in jezik
slovanski zataji — proklet!*

Andrej Rapè.

Molitev.

*O, Bog mogočni nad oblaki,
ki vseh svetov si gospodar,
velj mogočna volja Tvoja:
„Za vse pravico dal sem v dar!“*

*Ti, ki si zvezal roke smrti,
o, ne razveži spet ji rok;
Ti velj z vsemogočno voljo:
„Zdaj zadnji bil je smrtni stok!“*

*Naj luč, življenje, sreča nova
blesti se spet po vseh doméh;
ljubezni zarja naj zasiže
po naših logih in vrteh.*

*Naj spet po temnih cestah naših
svit solнца svoj razlije čar:
o, pridi k nam kraljestvo Tvoje,
pravico narodu daj v dar!*

Andrej Rapè.